

Obsah

ZÁKUSKY aneb Poezie k sežrání

Houby	7
Všichni tam musíme	8
Dyfenbachie	9
Poslední dny na Korsice	10
Trajekt do Livorna	11
Důležitost volby	12
O něco víc vody	13
Na srazu třídy po třiceti letech	14
Originál	15
Ruka	16
Pokračuj.....	17
Kontrast	18
Irská expedice na K2	19
Kdysi na praxi	20
Příjemná povinnost	21
Ucho muže	22
Umělec vaří	23
Sunbathing	24
Weekends and week days	25

MANTINELY aneb Tady a teď

Zmoudření	29
Ořechy.....	30
Neklidnost	31
Proměna	32
Směr	33
Střechy	34
Ted' ještě ne	35
Mysli si, co chceš	36
Uhasínání	37
Málo sladké	38
Pes	39
Cesta odněkud	40
Přeměna	41
Volba	42
Báseň o cedru	43
Definice zdařilého díla	44
Tady v zákuscích, teď v mantinelech (Vladimír Novotný)	46

Tady v zákuscích, ted' v mantinelech

Kdysi a možná též ještě úplně nedávno se poezie opájela pouhou možností hledání a nalézání, případně též dramatem nenalézání, pokaždé však reflektováním stavu mysli a stavu věcí, kterému se říkáva přítomný čas. Rozhlížela se po přítomnosti, shlížela na ni jako na něco, co se zdá být tou nejryzejší či nejjasnější kvintesencí životní reality nejreálnější. Posléze se těšila i z uhrančivého prolínání snu a skutečnosti.

Tak si poezie počínala a doposud počíná, a nikoli náhodou bývá často z tohoto tvůrčího vnikání do spektra světa vezdejšího zcela nepatrný krůček k aforističnosti, k pojetí jednotlivých veršů jako sentencí. Při tomto přístupu je patrná rovněž tendence k odmítání všeho nepatřičného, a na druhé straně vůle ke ztotožňování se s tím, co může nabýt podoby nějakého "jasného víkendu", čili dvou či více zářných dnů v životě - ve veskrze skutečné říši čistého snu. Z toho všeho Milena Písačková ve své knižní prvotině dychtivě vychází, to však ještě není pravá poezie, není to zatím celá poezie, jde pouze o předeheru k ní, toliko o citlivé ohledávání prostoru pro lyrické básnictví, vymezujícího se z prostranství prozatérsky vnímaného nebásnictví.

Svět zprostředkovávaný prostřednictvím poetického aforismu ale získává autentický básnický tvar teprve tehdy, když do něho vstupuje reflexe, když po přirozeném, leč pomíjivém okouzlení poezií, která může být i "k sežráním", si tvůrce začíná zřetelněji uvědomovat mantinely, v nichž se pohybuje, a v souvislosti s tím i bytostnou způsobnost básnického myšlení "vstupovat do příběhů, ne do dějin". Zde se verše autorčiny stávají dějištěm reflexivní etiky, prostorem, v němž se nešetří vášní, i časem, který vadne jako křehká lodyha. Svým prostorovým viděním Písačková upoutá, svým smyslem pro čas nás zaujme. Dokonce i mimo říši čistého snu.

Vladimír Novotný